

T: A jak poznáte, že se vám hodina povede, teda?

Učitelka Marie: No asi tak, asi tak, že se na konci všichni usmíváme a máme dost, jo. To je, to je, to je asi to, kdy ten, kdy ty děti jsou spokojený a já jsem taky spokojená. Jo, že, že asi nikdy to u mě nemůže být tak izolovaně, že tak teď jsem si tam zařadila, teď jsem se jako tohle, tak jsem spokojená, ne, to neumím. To prostě musí být neustále, neustále odpověď od těch dětí. Já jsem strašně nešťastná, když ty děti nějak nezaujmu, když ty děti něčemu nerozumí, to, to v noci ani nespím. ... Hodně pracovali ve skupinách. Hodně, hodně museli prezentovat, hodně museli mluvit a to se to se prostě dětem, které si potom doma stěžovali rodičům, nelíbilo. ... Já třeba neumím učit tak, že bych třeba měla jedni přípravu a podle té učila třeba deset let, jo. To u mě nepřichází v úvahu. I když si třeba opravdu napíšu přípravu, tak jsem schopná okamžitě třeba polovinu té hodiny změnit, že něco tam nejde. Takže prostě okamžitě musím reagovat.